

Full diocesà

8 de març del 2026

p6 — Jornada de portes obertes a l'Escolania de Montserrat

p7 — Primer recés Efatà conjunt de Vic i Solsona

La Santa Seu confirma la vinguda del Papa

Serà una de les notícies de l'any. La Santa Seu ha confirmat la visita del papa Lleó XIV, que oficiosament es donava per segura des de feia setmanes en mitjans de comunicació i fonts eclesials. El pontífex serà a Espanya del 6 al 12 de juny i el detall del programa del viatge apostòlic serà publicat més endavant. Tanmateix, l'agència oficial de comunicació de la Santa Seu (Vaticanews) ja ha avançat alguna informació. Primerament visitarà Madrid, la capital, i després es desplaçarà a Barcelona per inaugurar la torre de Jesucrist de la Sagrada Família. La visita coincideix amb el centenari de la mort del genial arquitecte Antoni Gaudí, que va concebre i iniciar la construcció del temple i que l'any passat va ser reconegut com a Servent de Déu.

L'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella, ha mostrat la seva satisfacció per la pròxima visita de Lleó

XIV a Barcelona. «És una alegria i donem les gràcies al Papa per inaugurar la Torre de Jesucrist, que és la més alta de totes les esglésies del món», ha afirmat a Ràdio Estel. D'aquesta manera, Omella ha assegurat que la Sagrada Família «és un punt de mira a tot el món» i ha demanat d'obrir el cor per acollir el Sant Pare i la gent que vindrà. «Mostrem-los la fraternitat i la joia de sentir-nos orgullosos de Gaudí i de la fe cristiana», ha subratllat.

Posteriorment, Lleó XIV continuarà el seu viatge cap a l'arxipèlag de les Canàries, un projecte que ja formava part dels desitjos del papa Francesc. Les etapes d'aquesta visita seran dues: Tenerife i Gran Canària.

A més, la Santa Seu ha informat d'altres viatges papals: el 28 de març visitarà Mònaco i del 13 al 23 d'abril farà un recorregut per l'Àfrica: Algèria, Camerun, Angola i Guinea Equatorial.

«Tu dona un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure»

Diumenge III de Quaresma / Cicle A

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisès: «Per què ens has fet pujar d'Egipte! Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisès s'exclamà al Senyor: «Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran.» El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu dona un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure.» Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel.

I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «El Senyor, és amb nosaltres o no hi és?» (17,3-7)

Salm responsorial

Tant de bo que avui sentíssim la veu del Senyor:

«No enduriu els vostres cors.»

[94]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.

(5,1-2.5-8)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut

bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dóna'm aigua.» Li diu la samaritana: «Com? Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que soc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.» Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo i no teniu res per treure aigua. D'on la traieu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el seu bestiar. Sou més gran vós que no pas ell?» Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna.» Li diu la dona: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set ni hagi de tornar mai més aquí a treure aigua del pou.» [...]

(4,5-42)

«Els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna»

«Dos assedegats, Déu meu, vós d'ànimes i jo de saciar la vostra set»

Andrey Castrillón, prev.

Avui anem al pou de Jacob per a contemplar l'experiència de la samaritana que camina sota el sol del migdia, carregada del pes d'una vida fragmentada i d'unes relacions que no han donat el fruit esperat. Aquell dia, però, no és com els altres. Al pou l'espera algú que li demana aigua —ell, que li'n donarà d'una que brolla fins a la vida eterna. Aquesta és la lògica de Déu: s'abaixa, s'asseu al marge del nostre pou, demana, espera. I aquest espai tan humà esdevé trobada. La samaritana rep una mirada de misericòrdia. Jesús coneix la seva història, i no se'n va. Aquesta coneixença gratuïta i amorosa és l'inici de la seva conversió.

També nosaltres hem baixat alguna vegada al pou amb l'ànima seca. Portem una set que cap font no pot sadollar: insatisfacció, solitud, tristesa... I en el moment de més cansament, sense adonar-nos-en, Jesús ens hi espera. Aquesta és la gràcia quaresmal: ell ens mira, diu el nostre nom i la nostra història, i purifica l'aigua estancada del nostre cor.

Quan la trobada és autèntica, no es pot contenir. La samaritana deixa la gerra, símbol del seu passat trencat, i corre al poble portant una aigua nova, la joia d'haver estat mirada, coneguda, estimada. I molts, per la seva paraula, restaren saciats.

També avui el món necessita veure en nosaltres rostres transfigurats per una trobada que ens ha canviat per dins. Una mirada que digui: «Jo sé qui ets... i tot i això t'estimo.» Així, en el centre de la Quaresma hem d'anar al pou, per tal que, en trobar-nos amb el Senyor, beguem d'aquella aigua viva que ell ens ofereix, abandonem la nostra vella gerra i, amb el cor restaurat, correguem a anunciar, amb la vida i la paraula, que hem trobat el Crist.

La imatge

Un pou d'aigua dona per a apagar la set. I facilita la trobada interpersonal: una conversa deliciosa entre Jesús i una dona que va a cercar aigua. L'itinerari de la seva vida deixa entendre que tenia molta set: mira que, samaritana com és, passa una estona llarga dialogant amb un jueu! A l'hora de dialogar amb Jesús, posem al sarró les sets, i el do de la seva aigua abundosa les apagarà.

Jesús i la samaritana al pou (1818).
Ferdinand Waldmüller

Agenda

Lit. hores: Setmana III

9 dilluns

—Santa Francesca Romana, vídua
2R 5,1-15a / Salm 41 / Lc 4,24-30

10 dimarts

—Sant Macari de Jerusalem
Dn 3,25.34-43 / Salm 24 /
Mt 18,21-35

11 dimecres

—Sant Eulogi de Còrdova, pvre. mr.
Dn 3,25.34-43 / Salm 24 /
Mt 18,21-35

12 dijous

—Sant Innocenci I, papa
—Sant Lluís Orione, pvre. i fund.
Jr 7,23-28 / Salm 94 / Lc 11,14-23

13 divendres

Dia d'abstinència
—Sant Nicèfor, bisbe mr.
Os 14,2-10 / Salm 80 /
Mc 12,28b-34

14 dissabte

—Santa Florentina, vg.
Os 6,1-6 / Salm 50 / Lc 18,9-14

15 diumenge IV de quaresma “Laeta-re” / Cicle A

—Santa Madrona, vg. mr.
—Santa Lluïsa de Marillac, fund.
1S 16,1b.6-7.10-13a / Salm 22 /
Ef 5,8-14 / Jo 9,1-41

Zamora acull les jornades de Catequesi i Primer Anunci

Del 20 al 22 de gener van tenir lloc a Zamora les jornades de delegats de Catequesi, Catecumenat i Primer Anunci. Hi van participar en nom del nostre bisbat el delegat de Catequesi i una persona de l'equip de la delegació de Catecumenat. Sota el títol «Després del primer anunci, què?», les jornades van consistir en ponències, converses en l'esperit, espais de pregària i celebració i una visita cultural.

Es va tractar el tema de quins processos de formació necessiten els qui estan rebent el primer anunci per a esdevenir deïxebles missioners integrats en les parròquies. Es va destacar

la importància de tenir un procés de catequesi d'adults amb inspiració catecumenal. També es ressaltà la importància de la implicació de la comunitat en els processos, per tal que l'individu pugui experimentar que la vida parroquial i participació en la litúrgia és una part indispensable de la vida cristiana.

Arreu d'Espanya s'observa un repunt de gent de diferents perfils que per diverses vies s'acosten a l'Església, i és un repte per a tots acompanyar-los. En un temps així, la capacitat d'acollir i acompanyar de les nostres parròquies és més necessària que mai.

Montserrat Carulla, presidenta de l'ACO

Per primera vegada, una diocesana és presidenta de l'Acció Catòlica Obrera. Montserrat Carulla Falcó, nascuda a l'Hospitalet de Llobregat l'any 1964, és mestra jubilada després de gairebé quatre dècades de docència. Manresana d'adopció, desenvolupa diverses tasques de voluntariat i compromís eclesial i social a la capital del Bages. Col·labora amb Càritas impartint cursos d'alfabetització per a nouvinguts. Forma part de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes dels bisbats de Vic i Solsona, exercint de tesorera de la comarca bagenca, i és secretària de la Capella de Música de la Seu de Manresa. També participa com a lectora de litúrgia a la parròquia de la Mare de Déu del Carme.

La seva vinculació a l'Acció Catòlica Obrera (ACO) s'inicia l'any 1991, concretament a la JOBAC, en el grup de revisió de vida del Port de Barcelona. Posteriorment s'integra pròpiament a l'ACO, moviment del qual ha format part fins avui, primer a Barcelona i, des del seu trasllat a Manresa en 2019, al grup de revisió de vida d'aquesta ciutat.

Publicada una guia del missatge religiós de les pintures de Sert a la catedral

Foto: Pepo Segura

El capítol catedralici ha publicat la *Guia del missatge religiós de les pintures murals de Josep M. Sert a la catedral de Vic*, fruit d'un gran treball dels canonges. Aquesta primera edició s'ha fet d'una manera senzilla, amb uns dibuixos fets expressament, en espera que les pintures estiguin restaurades per a editar-la de manera més acurada i amb fotografies. El propòsit de la guia és posar èmfasi en el contingut religiós de les pintures i desvetllar i fer créixer en el cor dels qui entren a la catedral la fe en Jesucrist, redemptor de la humanitat.

El contingut de la guia és el següent: I) Introducció: entrar a la catedral; II) Tema de les pintures murals de la catedral: el misteri de la redempció; II.1) El relat bíblic de la creació (Gn 2); II.2) El relat bíblic del pecat i de les seves conseqüències (Gn 3); III) El missatge religiós de les pintures murals de la catedral; III.1) El mal entre el món i s'estén arreu; III. 2) Déu no abandona la humanitat i envia Jesús, el seu Fill Unigènit; III.3) Crist, redemptor de la humanitat.

En el seu pròleg, el nostre bisbe Romà afirma que l'objectiu del llibret és «ajudar els visitants i amadors d'aquesta seu a endinsar-se més i més en les pintures de Sert per a capir el sentit profund que s'hi amaga. Amb reflexions sobretot teològiques, els seus autors volen ser pedagogs —en el sentit d'ajudar a caminar— per tal que les escenes dels evangelis o de la tradició iconogràfica catòlica prenguin més llum i pu-

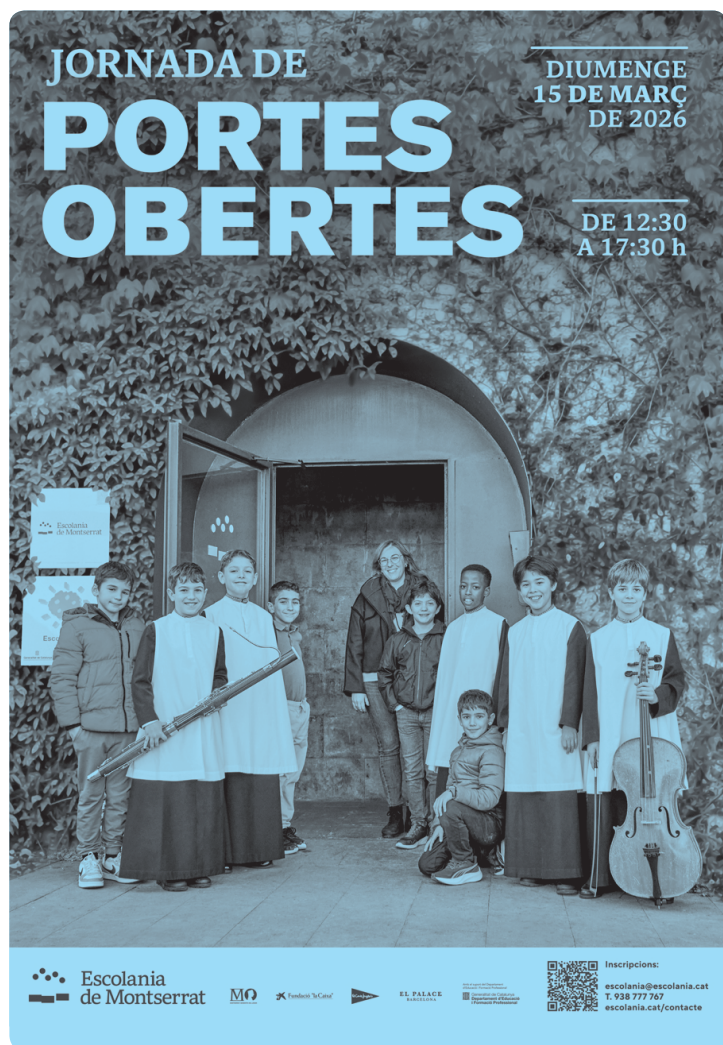
guin parlar millor a aquells que vulguin escoltar el missatge que s'hi expressa. En uns temps en què la “gramàtica” cristiana costa més d'entendre, per moltes raons, aquesta obra divulgativa vol ajudar a capir els misteris cristians que estan en el fonament de la cultura d'aquesta terra».

A més de la guia elaborada pels canonges actuals, en l'apèndix es reproduïx una part —la que es refereix a la decoració pictòrica dels murs de la catedral— de la primera guia que el Dr. Eduard Junyent (1901-1978) va fer del temple en obrir-se novament al culte, tot just restaurat dels greus danys que li havien causat els esdeveniments de 1936.

Presentacio de la Carta als Hebreus

El dijous 12 de març, a les 19h, el Temple Romà de Vic acollirà la presentació de la nova traducció de la Carta als Hebreus del Dr. Rodolf Puigdollers (ISCRVic), basada en el manuscrit més antic conservat. L'acte comptarà amb la participació dels Drs. Rodolf Puigdollers i Jordi Cervera, i amb els comentaris del Dr. Ignasi Roviró (AUSP). La sessió, oberta al públic, s'emmarca en el compromís de l'ISCRVic amb la recerca i la difusió del pensament teològic, en col·laboració amb el Patronat d'Estudis Osonencs.

L'Escolania de Montserrat celebra una jornada de portes obertes

L'Escolania de Montserrat, institució musical amb més de set segles d'història al servei de la litúrgia i de l'Església, celebrarà la seva jornada de portes obertes el diumenge dia 15 de març. La iniciativa s'adreça a famílies amb nens d'entre 9 i 14 anys interessats en la música i oberts a un projecte educatiu i espiritual singular.

L'Escolania experimenta cada any un procés natural de renovació, ja que alguns escolans acaben la seva etapa formativa i s'hi incorporen nous alumnes per garantir la continuïtat d'aquest servei musical i pastoral tan arrelat al santuari de Montserrat. L'entrada a l'Escolania es fa mitjançant un procés progressiu de coneixement mutu entre la institució i les famílies.

La jornada de portes obertes permetrà conèixer de prop la vida quotidiana dels escolans, el seu itinerari formatiu i el sentit litúrgic i espiritual del seu servei. Les famílies assistents podran rebre informació detallada i resoldre dubtes sobre el procés d'admissió.

Amb aquesta iniciativa, la comunitat benedictina reafirma el seu compromís de preservar i transmetre en el temps el valuós patrimoni musical i espiritual de l'Escolania de Montserrat, posant-lo al servei de l'Església i de la societat.

Acord per a impulsar l'habitatge social

El president de la Conferència Episcopal Tarraconense, Joan Planellas, i el president de la Generalitat de Catalunya, Salvador Illa, han signat al Palau de la Generalitat un conveni de col·laboració per incrementar el parc d'habitatge social a Catalunya. L'acord estableix un marc general perquè les diòcesis catalanes col·laborin amb les administracions públiques i altres institucions en la promoció de nous habitatges destinats a col·lectius vulnerables.

El protocol preveu la creació d'una taula de treball amb representants de la Conferència Episcopal Tarraconense i de la Generalitat, que estudiarà la viabilitat de construir habitatge social en béns de titularitat eclesiàstica, sense alterar-ne la propietat, i promourà convenis específics per a desenvolupar els projectes. Paral·lelament, es constituirà una comissió de seguiment que avaluarà anualment els resultats de la col·laboració. L'acord té una durada inicial de quatre anys, prorrogables per mutu acord.

«Obre't»: el recés Efatà reuneix joves de Solsona i Vic

Un cap de setmana de primer anunci al Seminari de Solsona

El cap de setmana del 30 de gener a l'1 de febrer va tenir lloc el recés d'Efatà Solsona-Vic al Seminari de Solsona, adreçat a joves de divuit a trenta anys. Aquesta experiència de primer anunci va ser organitzada conjuntament per les delegacions de Joves d'ambdós bisbats: per a Vic era el primer recés, i per a Solsona, el cinquè.

Participació de caminants i servidors

Vint-i-tres caminants i una cinquantena de servidors van compartir un cap de setmana de trobada amb Déu i de renovació de la seva vida eclesial i de fe. «Per a mi el recés ha estat una explosió espiritual i una profunda trobada amb Crist. Ha estat un arrelament nou en la meua fe de tota la vida», afirma un caminant de vint-i-cinc anys, el

qual assegura que li agradaria servir (ajudar a preparar el recés) la pròxima edició.

Una experiència de trobada amb Jesús viu

Aquest recés espiritual fomenta que el jove obri el cor per a permetre la trobada amb Jesús viu, la qual cosa van experimentar molts dels caminants. Ho il·lustra una jove de vint-i-vuit anys: «Aquest recés m'ha ajudat a trobar sentit i força per a continuar caminant, posant Déu al centre. Perquè és precisament enmig de la foscor del món on, si el busquem, sempre hi ha la llum de Jesús que no s'apaga. I és aquesta llum la que m'emporto per tirar endavant amb més fe i esperança.»

Noves amistats i desconexió del dia a dia

També ha estat una oportunitat per a fer noves amistats i conèixer gent d'altres llocs del propi bisbat i del bisbat veí, a més d'una ocasió per a desconnectar del dia a dia i connectar amb la pròpia vida.

El servei com a camí de trobada amb Déu

Fer de servidor, és a dir, ajudar a preparar el recés, també és una experiència de trobada amb Déu des del servei. Una servidora de vint-i-set anys afirma: «Hi ha bellesa en el fet de servir a les fosques sense intentar ser protagonista però sabent el valor que té la feina feta. La resta de servidors i tu trebal·leu no solament pels caminants, sinó per fer un servei a Déu i amb la tranquil·litat que, on tu no arribis, els altres sí i, si no, l'Esperit Sant.»

Un altre servidor explica: «El que hem viscut aquests dies ha estat un regal del Senyor. Déu ha entrat en el cor de cada caminant, també en el meu. Efatà és com tornar a carregar les piles, un impuls de fe que em recorda que Ell és viu i present i que aquest gran regal s'ha de compartir.»

Origen i significat del recés d'Efatà

El recés d'Efatà (terme que significa «obre't», tret de l'Evangeli de Marc) és un recés espiritual catòlic que té l'origen els anys vuitanta a Sud-amèrica i que ha arrelat arreu del món. Cal destacar que el recés de Vic-Solsona és un dels pocs que es fan en català.

La utilitat del dejuni

Romà Casanova, bisbe de Vic

El dejuni és una de les tres pràctiques quaresmals que l'Església ens recorda per a fer en el camí que ens durà a la celebració de la Pasqua i que el Sant Pare en el missatge per a la Quaresma d'enguany remarca. El dejuni com a tal —molt present en la tradició eclesial multisecular— ha estat reduït, com a obligació canònica, a la mínima expressió: el Dimecres de Cendra i el Divendres Sant. Tot i això, molts fidels, sabent de la bondat d'aquesta consuetud, la practiquen més enllà de la seva obligatorietat.

El dejuni quaresmal és un camí de conversió que ens ajuda a viure amb més fraternitat, austeritat i paraules que construeixen pau.

Abstenir-se d'aliment «és un exercici ascètic antiquíssim i insubstituïble en el camí de la conversió». De vegades, podem caure en l'engany de pensar que el més important és el cor i les obres de servei i caritat, i certament que ho són. Ara bé, privar-se voluntàriament de menjar és una pràctica que, implicant el cos en el desig natural d'alimentar-nos, ens pot ajudar a adonar-nos d'altres realitats també essencials però no tan evidents. Recordem, per exemple, la resposta de Jesús al temptador: *L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu* (Mt 4,4). Recollint les paraules del nostre Mestre, hem d'afirmar que el dejuni cristià solament té sentit si va unit a la lectura de l'Escriptura: abstenir-se, doncs, del menjar, per alimentar-se més abundantment de la Paraula de Déu. D'altra banda, l'abstinència d'aliments ha d'anar sempre unida a l'austeritat de vida. L'existència cristiana, perquè sigui autèntica i forta, té necessitat de les pràctiques ascètiques. Sense hàbits de negació d'un mateix, que n'és, de difícil, d'avançar en el camí de la santedat!

El papa Lleó en el missatge esmentat ens convida, en aquesta Quaresma que estem vivint, a fer un dejuni ben concret: «abstenir-se d'utilitzar paraules que afecten i fereixen el nostre proïsme». Precisa aquest dejuni amb un terme ben necessari en aquests moments: «desarmar el llenguatge». Siguem més i més conscients del bé i del mal que podem fer amb les nostres paraules, no solament en la seva materialitat, sinó també en el to i el context en què les diem. Hem de renunciar sempre «a les paraules feridores, al judici immediat, a parlar malament de qui és absent i no es pot defensar, a les calúmnies». Aquesta actitud l'hem de tenir en tots els nostres àmbits de relació: familiar, laboral, social, polític; sense oblidar les nostres comunitats cristianes. Hem de practicar en primera persona la fraternitat que es viu en la unitat i la pau.

